

der ikke ude i den virkelige verden, at disse redskaber er tilstrækkelige. De efterlyser et yderligere redskab, netop begrænsningen af aktindsigten, som i dette forslag stadig væk er aktuel. Selv om det jo bygger på Straffelovrådets flertalsbetænkning i 1996, ønsker de stadig væk dette gennemført til trods for det, der er sket.

Og det er dermed også et svar til fru Elisabeth Arnold.

Men jeg vil gerne sørge for, at vi får en henvendelse fra Dansk Fængselsforbund, som beskriver og gentager dette ønske om en begrænsning af aktindsigten.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen bare lige for at få afklaret, om det er en eller anden happening, vi deltager i: Altså var det et helt seriøst spørgsmål, jeg hørte blev stillet af fru Karen Rønde, gående ud på, at justitsministeren skulle garantere, at der ikke i noget fængsel foregik et overgreb fra stærke fangers side? Var det et helt seriøst spørgsmål, eller er det led i en eller anden happening?

Det tror jeg vi må have afklaret, før vi går videre, for ellers tror jeg, at vi let kommer til at snakke forbi hinanden.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, jeg var også et øjeblik i tvivl om min rolle i spillet, og jeg synes sådan set ikke, det var et spørgsmål, der forventes noget svar på. For selvfølgelig ved vi alle sammen, vi, der har besøgt fængsler ofte inden for de seneste år, at tilstanden i vore fængsler er blevet værre i kraft af, at klientellet, der kommer i vore fængsler, bliver tungere og tungere, i kraft af også, at vi mere bruger alternativer til frihedsstraf, nemlig sådan at de bedre udrustede, bedre stillede indsatte, som kom i fængsler tidligere, i dag kommer i samfundstjeneste. Så derfor bliver, alt andet lige, det klientel, der ender med at komme i fængslerne, et tungere klientel.

Også samfundsmæssige forandringer har gjort – som fru Karen Rønde selv var inde på og gav, synes jeg, en rigtig og god beskrivelse af – at der kommer flere personer i fængsel, som har personlige problemer, misbrugsproblemer og andet, som gør, at miljøet bliver tungere og mere besværligt og også desværre oftere mere farligt for personalet og de andre indsatte, som ikke selv har de her problemer.

Det gør vi alt for at forandre gennem etablering af behandlinger inde i fængslerne, gennem

særlige afdelinger, som også er beskrevet. Men man skal også tænke over, om vi virkelig med at fjerne den her forvaltningslovssikkerhed, man har haft tidligere, hvor man kunne få aktindsigt, opnår noget reelt med det – altså vi ved jo, at praksis i dag er, at man ud fra en konkret vurdering giver afslag på partsaktindsigt – om vi så ikke bare her får en debat for debattens skyld, for jeg har meget svært ved for alvor at se, at vi ved at fjerne denne her partsaktindsigtsadgang ved lov fik løst det fundamentale problem.

Det fundamentale problem er, at vi har mange indsatte, som er aggressive, og som *skal* håndteres anderledes, og jeg er meget åben over for, at vi kunne få nogle virkelig nye forslag. Det her er jo et gammelt forslag, det er et forslag, vi har vurderet mange gange. Vi ved, at der er retssikkerhedsmæssige argumenter imod det, og jeg tvivler som sagt også på, at det vil være et ordentligt bidrag.

Derimod har vi jo gennemført det, som også lå i Straffelovrådets betænkning eller redegørelse fra 1996, den anden del, nemlig det at kunne overføre indsatte uden at skulle have de her begrundelser, som tidligere skulle til, for at kunne overføre dem til en anden institution, en anden afsoningsinstitution. Det mener jeg alt andet lige er et langt mere effektivt redskab til at få flyttet en indsat, som man notorisk ved, selv om man ikke kan dokumentere det, er en trussel for medarbejdernes, personalets tryghed og de indsattes sikkerhed.

Men som sagt: Jeg kan ikke garantere. Jeg ved, hvordan virkeligheden er. Jeg kommer selv ofte i fængslerne og møder personalet og har drøftelser med personalet. Jeg kender også godt forbundets holdning, men jeg er ikke overbevist om endnu, at det er den rette vej at gå.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Al respekt for Venstre og for deres ønsker om at holde møder med f.eks. Dansk Fængselsforbunds ledelse. Det står ethvert parti frit for at gøre noget sådant.

Men hvis en organisation af funktionærer eller ansatte har et seriøst ønske om nogle ændringer, så forekommer det efter min vurdering rimeligt, at så går man til Kriminalforsorgens ledelse – i dette tilfælde er det Kriminalforsorgen – det er dens opgave at afveje hensyn og synspunkter.

Så har man jo endelig den mulighed, hvis man ikke synes, man kommer igennem hos Kri-